

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1283²

Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου (Μαθ. 19,16-26)
31 Αὐγούστου 2014 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἐπάρχει πόθος αἰωνίου ζωῆς;

«Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» (Μαθ. 19,16)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον. Ὅταν ὁ Χριστὸς μας βρισκόταν σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος ἐδῶ στὴ γῆ, πολλοὶ ἔτρεχαν κοντά του· τυφλοὶ, λεπροί, ἄρρωστοι ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, γονεῖς μὲ ἄρρωστα παιδιά. Τὸν **παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ**. Κ' ἐκεῖνος, ὡκεανὸς ἀγάπης, τοὺς χάριζε ὅ,τι ζητοῦσαν. Νά γιατί ἔτρεχαν κοντά του.

Καὶ σήμερα στὸ εὐαγγέλιον βλέπουμε κάποιον νὰ τὸν παρακαλῇ. **Τί ἦταν αὐτός;** κανένας τυφλὸς ἢ λεπρὸς ἢ σακάτης; Ὁχι. Αὐτὸς ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι. Ἦταν ὑγιής, ὑγιέστατος. Κι ὄχι μόνο ὑγιής, ἀλλὰ καὶ νέος στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του. Κ' ἐπὶ πλέον πλούσιος. Εἶχε ἀκόμα καὶ ἀξίωμα. Εἶχε δηλαδὴ καὶ ὑγεία καὶ νιάτα καὶ λεπτὰ καὶ δύναμι, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ τὴ σκέψι «Δὲν ἔχω ἀνάγκη...». Γι' αὐτὸ κάτι τέτοιο βλέπεις νὰ μὴν πατᾶνε στὴν ἐκκλησιά.

Γιατί λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος ἦρθε καὶ παρακαλοῦσε τὸ Χριστό; τί τοῦ ἔλειπε; **Κάτι λείπει στὸν ἄνθρωπον**. Ὅσο καλὰ καὶ νὰ εἶσαι, ὅσα πλοῦτη καὶ νὰ ἔχης, κάτι λείπει. Τί ἔλειπε ἀπ' αὐτόν, τί ζητοῦσε; Ἦταν φρόνιμος νέος. Ζύγιζε καλὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ἔβλεπε, ὅτι τὰ πλοῦτη χάνονται, ὅτι μιὰ μέρα θὰ γερᾶς κι αὐτός, τὰ μαλλιά του θ' ἀσπρίσουν, τὰ πόδια του θὰ τρίζουν, τὸ σῶμα θὰ καταρρεύσῃ, θὰ γίνῃ μιὰ φούχτα κόκκαλα καὶ στάχτη. Σκεπτόταν σοβαρὰ ἐπάνω στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Εἶχε ἀκούσει ἄλλωστε τὸ Σολομώντα νὰ λέῃ «**Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης**» (Ἐκκλ. 1,2). Πίστευε, ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν τελειώνει στὸν τάφο, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἀρχίζει. Αὐτὰ συλλογιζόταν. Καὶ ἔρχεται στὸ Χριστὸ καὶ ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνία· Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω, ὄχι πλοῦτη καὶ ἐπίγεια ἀγαθά, ἀλλὰ τὴν **αἰώνιον ζωὴν**;

Ἄξιοθαύμαστος ὁ νέος αὐτός. Δὲν πλησία-

σε τὸ Χριστὸ ἀπὸ ὑλικὸ συμφέρον. Ἀνώτερα ἰδανικὰ συγκινοῦσαν τὴν ψυχὴ του.

Πόσοι ἀπὸ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς ἔχουμε **πόθο αἰωνίου ζωῆς**; Οἱ καρδιές μας εἶνε προσκολλημένες στὸν κόσμον! Τὸ ξέρει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὁ νοῦς μας εἶνε στὰ χαμηλά· ὅτι μοιάζουμε μὲ ἀετὸ ποὺ τοῦ ἔδεσαν στὰ πόδια βαρῦδια νὰ μὴ μπορῇ νὰ πετάξῃ· ὅτι εἴμαστε σὰν πουλιὰ κολλημένα στὶς ξόβεργες τοῦ διαβόλου. Γι' αὐτὸ στὴ θεία λειτουργία τί μᾶς λέει; Μεγάλα λόγια, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε· «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**» (θ. λέει). Ἀδέρφια μου, πλούσιοι καὶ φτωχοί, «**ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**». Ἀφῆστε ἐπὶ τέλους τὰ ἐπίγεια, τὰ μάταια, τὶς μέριμνες, τὰ παιχνίδια, τοὺς ἔρωτες...

Ἀλλὰ δυστυχῶς σήμερα, καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ φωνάζει αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία, ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ οἱ καρδιές τους ἀφήνουν τὰ ἐπίγεια καὶ κάνουν φτερὰ νὰ πετάξουν κοντὰ στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ὁ νέος αὐτός, ποὺ ζητοῦσε πῶς νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνια ζωὴ, εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Σήμερα, στὰ κατηραμένα αὐτὰ χρόνια τῆς ἀπιστίας, ποιές καρδιές νιώθουν τὸ «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**»; Εἴμαστε σὰν τὰ βατράχια μέσα σὲ βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα τενάγη, σὰν τὰ σκουλήκια ποὺ τρῶνε λάσπη. Πολλοὶ σοῦ λένε· Ἄκου 'κεῖ, στὸν αἰῶνα αὐτό, νὰ ὑπάρχουν παπᾶδες, ἱεροκήρυκες καὶ κόσμος ποὺ πιστεύει σ' ἄλλη ζωὴ. Ἐδῶ εἶνε ἡ κόλασι, ἐδῶ καὶ ὁ παράδεισος. Γλέντα, διασκέδαζε, δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο· μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη τελειώνουν ὅλα...

Ἔτσι εἶνε; Δὲν εἶνε ἔτσι. Ἄς φωνάζουν ὅσο θέλουν. **Ἐπάρχει ἄλλος κόσμος**. Πέρα ἀπὸ τὴν ψεύτικη αὐτὴ ζωὴ, πέρα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ γῆ, πέρα ἀπὸ τὴν σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες καὶ τοὺς Ὠρίωνες, —

προχωρήστε, πετάξτε— υπάρχει άλλη ζωή. Τί λόγια έχει η Ἐκκλησία μας! τὰ προσέξατε; «*Αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν...*» (Ψαλμ. 148,4). Τί σημαίνει αὐτό; Κι ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος βρῆ τρόπο νὰ φτάσῃ στὴν τελευταία ἄκρη τοῦ σύμπαντος, ἐρωτοῦμε τοὺς ἀπίστους· πέρα ἀπὸ ἑκεῖ τί υπάρχει; Ὑπάρχουν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν. Αὐτὸς ποὺ βλέπουμε εἶνε ὁ ὑλικὸς οὐρανός. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι «*ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται...*» (Ματθ. 24,35). Αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ σβήσουν· ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σύμπαν ἀπλώνεται μιὰ ἄλλη πραγματικότης· ἡ αἰωνία ζωὴ, ὁ παράδεισος τοῦ Θεοῦ.

Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει; Ἀνέβηκε κανεὶς ἐκεῖ; Ἀνέβηκε. Ὅχι ἀστροναύτης. Ἀνέβηκε πρῶτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως λέμε στὸ «Πιστεύω»· «*...καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς...*». Ποιὸς ἄλλος ἀνέβηκε; Ἡ Κυρία Θεοτόκος. Δὲν γιωρτάσαμε πρὸ ἡμερῶν τὴν Κοίμησί της; Ὁ ὕμνος λέει, ὅτι δὲν μπόρεσε ὁ τάφος καὶ τὸ χῶμα νὰ τὴν κρατήσουν, διότι ὁ Χριστὸς τὴν ἀνέστησε καὶ τὴ μετέφερε στὴ ζωὴ τὴν αἰώνιο· «*...Τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε, ὡς γὰρ ζωῆς μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκίσας ἀειπάρθενον*» (Κοντάκι). Ποιὸς ἄλλος ἀνέβηκε ἐκεῖ; Ὑστερα ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία ἀνέβηκε ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, ὁ Παῦλος· ἡ ἁγία Γραφὴ λέει, ὅτι «*ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον*»· τὸν πῆραν ἀγγελικὲς φτεροῦγες καὶ τὸν πῆγαν στὸν «*τρίτον οὐρανόν*» (Β' Κορ. 12,2-4), κ' ἐκεῖ ἄκουσε λόγια ποὺ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῆ.

ᾠ παράδεισε, ὦ αἰωνία ζωὴ! Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῶν πνευμάτων, τὸν αἴλιο καὶ ἀθάνατο, μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. **Τὸν πιστεύουμε;** Στὰ παλαιὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ραδιόφωνα, δὲν εἶχαν πανεπιστήμια, εἶχαν ὅμως πίστι ζωντανή. Τώρα στίς γιορτὲς λέμε «*χρόνια πολλά*». Τότε ἡ εὐχή τους ἦταν «*καλὸν παράδεισο*». Ποιὸς τὸ λέει τώρα; Οὔτε παπᾶδες οὔτε δεσποτάδες οὔτε καλόγηροι.

Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ παράδεισος; Ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ ρωτᾶτε; Θά ἔπρεπε νὰ ἴχω φτερά καὶ γλῶσσα ἀγγέλου καὶ ἀρχαγγέλου καὶ ἀποστόλου Παύλου, νὰ πετάξω στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ σᾶς περιγράψω τί εἶνε ὁ παράδεισος. Τί εἶνε παράδεισος; Ἐκεῖ στὸν τρίτο οὐρανὸ εἶνε ὁ ἥλιος ὁ πνευματικὸς, ἡ τρισήλιος Θεότης, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· εἶνε ἀγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, τὰ χερουβὶμ καὶ σεραφίμ· εἶνε τὰ πνεύματα τὰ ἄυλα, οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων· ἐκεῖ ἄνθος ἀμάραντο εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Ἐνας εὐλαβὴς, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ

τὴν Παναγία, ἔλεγε· Θεέ μου, ἀξίωσέ με μιὰ στιγμή νὰ βρεθῶ στὸν παράδεισο καὶ νὰ δῶ τὴν Παναγία. Ἦκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴ του καὶ μιὰ νύχτα τὸν παίρνουν πράγματι φτεροῦγες ἀγγέλων καὶ τὸν φέρνουν στὸν οὐρανό· καὶ εἶδε τὴν Παναγία νὰ λάμπη... Τὸ πρῶτ, ἀπὸ τὴ μεγάλη λάμψη ποὺ ἀντίκρουσε, εἶχε χάσει τὸ ἓνα του μάτι. Ἦταν ὅμως τόση ἡ χαρὰ του, ποὺ εἶπε· Χριστέ μου, δός μου νὰ ξαναδῶ τὴν Παναγία στὸν οὐρανό, κι ἂς χάσω καὶ τὸ ἄλλο μάτι μου. Καὶ πράγματι ξαναεἶδε τὴν Παναγία. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε καὶ τὸ ἄλλο του μάτι· ἡ Παναγία, ἀμείβοντας τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη του, τοῦ ἔδωσε πάλι καὶ τὸ ἄλλο μάτι.

Τέτοια εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ θέα τῶν οὐρανίων, ἡ θεωρία τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων. **Ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ.** Αὐτὸ μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἦν πλησίαζε τὸ Χριστὸ κανένας νέος σημερινός, ποὺ ἔμαθε μερικὰ γράμματα, δὲν θὰ ρωτοῦσε «*Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωὴ;*», ἀλλὰ θὰ ἔλεγε· Ὑπάρχει ἄραγε ἄλλη ζωὴ; Ὁ νέος ὅμως τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ· αὐτὸς ἐρωτᾷ, μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ.

* * *

Ἦν, ἀδελφοί μου, ζητᾶτε κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιο, θὰ σᾶς δώσω τώρα ἓνα χρυσὸ κλειδί, φτειαγμένο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ· ἂν θέλετε, τὸ παίρνετε. Ἐλάτε λοιπὸν κοντὰ στὸ Χριστὸ ὅλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ πάρτε ἀπὸ τὰ ματωμένα χέρια του τὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει ὄχι σπίτια καὶ πολυκατοικίες, ἀλλὰ τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ. Ποιὸ εἶνε τὸ κλειδί αὐτό; **Εἶνε ἡ πίστις**, νὰ πιστέψῃς. Τί νὰ πιστέψῃς; σὲ γυναῖκες, σὲ λεπτὰ, σὲ δόξες, σὲ κόμματα, σὲ θεωρίες; Αὐτὰ εἶνε ματαιότητες. Νὰ πιστέψῃς βαθειὰ καὶ ἀκλόνητα καὶ τὴν πίστι σου νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὴν κλονίσῃ κανένας διάβολος. Νὰ πιστέψῃς, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα σ' ὅλο τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ἱκανὸ νὰ μᾶς σώσῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτὸς εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα. Αὐτὸς κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν πλάσι ὅλη. Αὐτὸς κρατᾷ τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός. Τὸ φωνάζουν τὰ ἄστρα, τὸ φωνάζουν τὰ ποτάμια, οἱ πέτρες, ἀγγελοι, δαίμονες, τὰ πάντα. Κι ἂν ἐμεῖς τὰ σκουλήκια τῆς γῆς δὲν ὁμολογήσουμε ὅτι εἶνε Θεός, κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ «*οἱ λίθοι κεκράξονται*» (Λουκ. 19,40), ὅτι «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λετ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**